

Arrest

nr. 91 507 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LUYCKX, die loco advocaat C. SYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. In 2009 trouwde u met D. N. (...), een Oezbeeks staatsburger van Oeigoerse origine. Jullie woonden samen met jullie zoon in de stad Almaty in Kazachstan.

Uw man had als Oezbeeks staatsburger in Kazachstan veel administratieve problemen. De procedure om zijn verblijfsvergunning te kunnen verlengen, werd de laatste jaren steeds strenger. Uw man werd als migrant ook geregeld gecontroleerd door de politie. Hoewel zijn verblijfsdocumenten steeds in orde waren, moest hij bij dergelijke controles toch vaak smeergeld betalen aan de politie.

Medio december 2011 waren u en uw echtgenoot op straat getuige van een gewelddaad door de politie. Twee verkeersagenten waren een onbekende man zwaar aan het toetakelen. Jullie stapten snel door naar huis. De politieagenten hadden jullie echter gezien en drongen jullie huis binnen. De agenten bedreigden jullie en zeiden dat jullie moesten zwijgen over wat jullie hadden gezien. Uw man werd ernstig geslagen. Na het vertrek van de agenten kwam een familielid uw man verzorgen. Jullie vertelden aan niemand dat jullie getuige waren geweest van een misdaad. Enkel uw broer was op de hoogte. De volgende dag kwam een wijkagent naar jullie huis. Hij zei opnieuw dat jullie het gebeurde moesten vergeten en raadde jullie aan om uit het land te vertrekken. Twee dagen na het incident zagen jullie op televisie een bericht dat er een lichaam was gevonden in jullie wijk. Jullie vermoedden dat het ging om de persoon die was toegetakeld door de agenten. Op 22 december 2011 kwamen de twee verkeersagenten opnieuw naar jullie huis. Ze eisten dat jullie het land zouden verlaten en dreigden jullie te vermoorden indien jullie dit niet zouden doen.

Op 24 december 2010 vertrokken u en uw zoon uit Kazachstan. Uw man kon jullie niet vergezellen omdat er niet genoeg geld was voor de reis. Jullie reisden met de auto vanuit Kazachstan naar Rusland. Vanuit Rusland reisde u met een auto verder naar Wit-Rusland. In Wit-Rusland verborgen u en uw zoon zich samen met andere vluchtelingen in de oplegger van een vrachtwagen. Uw paspoort bleef achter bij de smokkelaar. Op een bepaald punt moesten jullie uitstappen uit de vrachtwagen en te voet een rivier doorwaden. Aan de overkant stond een tweede vrachtwagen. Met dit voertuig kwamen jullie naar België. U kwam aan in België op 11 januari 2012 en vroeg dezelfde dag asiel.

Toen u nog in Rusland was, hoorde u via uw broer dat de politie nog bij hem was komen informeren naar u en uw man. Begin maart 2012 had u vanuit België voor de eerste keer terug telefonisch contact met uw man. Hij verbleef toen in het dorp Chilik in Kazachstan, waar hij bij familie was ondergedoken. Hij vertelde dat hij toen nog een convocatie had ontvangen van de politie. Na dit eerste gesprek had u nog een aantal keer telefonisch contact met uw man. U vernam dat uw man uiteindelijk vanuit Kazachstan naar Rusland was vertrokken. U weet echter niet waar hij juist verblijft in Rusland. Hij zou momenteel geld proberen te verzamelen bij kennissen om naar België te kunnen reizen.

B. Motivering

U vreest dat u in Kazachstan zult worden vermoord door enkele politieagenten van de verkeerspolitie. U en uw echtgenoot zouden getuige zijn geweest van een incident waarbij een man ernstig werd mishandeld door twee agenten. Het slachtoffer zou nadien zijn overleden. De daders zouden jullie nadien hebben bedreigd.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat u er niet in slaagt om uw verhaal aannemelijk te maken. Ten eerste bleek u vage en weinig aannemelijke verklaringen af te leggen over het moment waarop uw problemen zouden zijn begonnen. U zei dat u en uw echtgenoot getuige zouden zijn geweest van de mishandeling van een onbekende man door de politie. U vertelde dat dit incident gebeurde op een avond in december 2011. Diezelfde avond zouden de politieagenten ook een eerste keer in jullie huis zijn binnen gevallen, waarbij uw echtgenoot ernstig zou zijn mishandeld. In dit verband is het zeer opmerkelijk dat u de dag waarop deze beide incidenten zouden zijn voorgevallen niet nauwkeuriger kon situeren in de tijd. U plaatste dit ergens 'tussen het begin en het midden' van de maand december (CGVS, p. 11). Het lijkt weinig aannemelijk dat u deze beide incidenten, die toch het begin van al uw problemen inluiden, niet met meer zekerheid zou kunnen plaatsen in de tijd. Er moet immers worden opgemerkt dat u andere gebeurtenissen, zoals het moment van de tweede inval in uw huis, het moment van uw vertrek uit Kazachstan of het moment van uw aankomst in België, wél heel precies kon dateren (CGVS, p. 9, 10, 11). Zelfs toen u werd gevraagd om de dag van het begin van uw problemen te situeren in de tijd ten opzichte van de tweede inval in uw huis, die op 22 december zou hebben plaatsgevonden, bleef u vaag. U stelde dat uw problemen 'misschien één week' eerder waren begonnen (CGVS, p. 12). Het Commissariaat-generaal meent er dat redelijkerwijs kan worden verwacht dat u het moment waarop de problemen zouden zijn begonnen – de dag waarop het leven van u en uw man onherroepelijk veranderde – beter zou kunnen situeren in de tijd.

Ten tweede moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig kon vertellen over de moord op de onbekende man. U zei dat jullie twee dagen na het bewuste incident via de televisie vernamen dat er een lichaam was gevonden in jullie wijk. Het zou gaan om een ongeïdentificeerde man van ongeveer 30 of 35 jaar met een Aziatisch uiterlijk. U vermoedde dat het ging over de man die jullie hadden zien mishandeld worden door de agenten (CGVS, p. 11). Het is echter opvallend dat u niet bleek te weten of er nog in andere media (bijvoorbeeld in de kranten) verslag was uitgebracht over deze moord. U wist niet of er in de dagen na de moord nog meer nieuws in de media was verschenen. U zei dat jullie de berichtgeving in media verder niet meer hadden opgevolgd (CGVS, p. 15). Indien u en uw echtgenoot effectief getuige zouden zijn geweest van een moord en indien jullie effectief om deze reden problemen zouden hebben gekregen, dan lijkt het echter weinig aannemelijk dat jullie geen enkele

moeite zouden hebben gedaan om deze zaak verder op te volgen in de media. Ook toen u werd gevraagd of er na uw vertrek uit Kazachstan in december 2011 eventueel nog nieuwe ontwikkelingen waren geweest deze zaak, moest u het antwoord schuldig blijven. U kon niet zeggen of de politie nog een onderzoek had geopend naar aanleiding van deze moord. U wist ook niet of er eventueel nog nieuwe berichten in de media waren verschenen. U zei dat uw man misschien meer wist over deze dingen, maar dat u hiervan niet op de hoogte was. Toen u echter werd gevraagd of uw man nog moeite had gedaan om deze zaak actief op te volgen tijdens zijn verdere verblijf in Kazachstan, bleek dat u dit eigenlijk niet zeker wist (CGVS, p. 19). Uw uitleg voor deze onwetendheid, als zou uw man u sowieso weinig vertellen over zijn problemen, kan niet worden aanvaard. Indien u effectief zou uw land zou zijn gevlucht omwille van een bepaald probleem, dan lijkt het weinig geloofwaardig dat uw man u niet meer informatie zou hebben gegeven over het verdere verloop van jullie gezamenlijke problemen in Kazachstan, of, dat u zelf niet meer informatie zou hebben gevraagd over deze problemen.

Ten derde is het hoogst opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u nauwelijks iets te kon vertellen over de problemen die uw echtgenoot zou hebben gekend na uw vertrek uit Kazachstan in december 2011. U vertelde dat u een hele tijd niets hoorde van uw echtgenoot. In maart 2012 zou u hem voor het eerst terug contact hebben gehad via de telefoon. Uw man zou u toen hebben verteld dat hij ondergedoken leefde bij familie in het dorp Chilik. U beweerde dat uw man in die periode ook een oproepingsbrief van de politie van Chilik zou hebben ontvangen. U bleek echter verder niets te weten over zijn problemen met de politie. Zo wist u zelfs niet bij benadering wanneer uw man door de politie zou zijn opgeroepen: kort na uw eigen vertrek in december 2011, enige tijd later of pas vlak voor jullie telefonisch contact in maart 2012 (CGVS, p. 5). U wist ook niet in welke hoedanigheid uw man bij de politie zou zijn opgeroepen, bijvoorbeeld als getuige, verdachte of beschuldigde. U wist zelfs niet of uw man überhaupt op deze oproeping was ingegaan door zich te gaan melden op het politiekantoor. U wist ook niet of uw man naar aanleiding van deze convocatie naar Rusland was gevlucht of dat er eventueel een andere aanleiding was geweest voor zijn vertrek. U kon niet vertellen of hij – behalve deze oproeping door de politie – misschien nog andere problemen had gekend voor zijn vertrek uit Kazachstan (CGVS, p. 5, 18-19). Dit is niet geloofwaardig. Indien uw echtgenoot effectief nog problemen zou hebben gekend in Kazachstan op een moment dat u reeds in België verbleef en indien u nog verschillende keren contact zou hebben gehad met uw echtgenoot, dan is het niet geloofwaardig dat u zo weinig over zijn problemen zou kunnen vertellen.

Ten vierde merkt het Commissariaat-generaal op dat u ook geen begin van bewijs van uw problemen hebt aangebracht. Nochtans zou u wel degelijk bepaalde stukken kunnen voorleggen om uw asielrelaas te onderbouwen. U vertelde immers dat uw man een convocatie zou hebben ontvangen van de politie. U zei dat hij deze convocatie waarschijnlijk nog steeds in zijn bezit had, al wist u dit niet met zekerheid (CGVS, p. 19-20). Vooreerst is het minstens opmerkelijk te noemen dat u niet zou weten of uw man dit document, dat een belangrijk bewijsstuk van jullie asielrelaas zou kunnen zijn, nog bij zich zou hebben. Indien uw man deze convocatie effectief nog in zijn bezit heeft, zoals u vermoedt, meent het Commissariaat-generaal dat u wel een (kopie van) dit document zou moeten kunnen voorleggen om zijn problemen met de politie te attesteren. Verder zou u ook bewijzen kunnen verzamelen over de dood van de onbekende man die door de politieagenten werd geslagen. Gezien u vertelde dat dit incident in de media is verschenen (minstens op het televisiejournaal), kan dan ook worden verwacht dat u hiervan enkele tastbare bewijzen zou kunnen voorleggen in het kader van uw asielprocedure. Dergelijke stukken zou u kunnen bekomen via uw familieleden in Kazachstan, met wie u naar eigen zeggen nog steeds contact in contact staat (CGVS, p. 21-22).

Ten vijfde meent het Commissariaat-generaal dat de problemen die uw man in Kazachstan kende als migrant met het Oezbeeks staatsburgerschap niet kunnen weerhouden worden als asielmotief. Er moet worden opgemerkt dat de problemen die u beschreef, namelijk het feit dat uw man geregeld werd gecontroleerd door de politie en dat hij bij dergelijke controles ook vaak smeergeld moest betalen, niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden beschouwd als vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of ernstige schade, in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. In dit verband kan nog worden vermeld dat u ook zelf verklaarde dat deze problemen eigenlijk niet aan de basis lagen van jullie vertrek. U zei dat jullie anders, zonder de problemen die voortvloeiden uit het feit dat jullie getuige waren geweest van een moord, eigenlijk gewoon in Kazachstan zouden zijn gebleven (CGVS, p. 6-8).

Tenslotte moet worden opgemerkt dat uw etnische origine op zich evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan' in bijlage), blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

De documenten die u voorlegde, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw zoon, bevatten enkel identiteitsgegevens en voegen verder niets toe aan uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de *"schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer ook gesteld in art. 62 W. 15/12/1980, alsook bij de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM en in een derde en laatste middel verwijst zij naar de *"schending van artikel 9bis vreemdelingenwet en artikel 3 en 5 EVRM"*.

Ingevolge de verknochtheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wijst de Raad erop dat de schending van dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen daar onderhavige procedure de behandeling van een asielaanvraag betreft en niet een aanvraag om machtiging tot verblijf, zoals bepaald bij voormeld artikel.

2.2.2. Aangaande de schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat hij te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De schending van artikel 5 EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. Waar verzoekende partij op een summiere wijze het door haar voorgehouden asielrelaas herneemt en argumenteert dat zij nog meer in de problemen dreigde te komen indien zij zich tot de politie zou hebben gericht teneinde bescherming te bekomen daar het de autoriteiten zelf waren die aan de basis lagen van de bedreigingen, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder oordeelt de Raad dat het argument zich niet te kunnen beroepen op de bescherming van de eigen autoriteiten totaal irrelevant is daar aan de voorgehouden vervolgingsproblemen waartegen bescherming dient te worden geboden volstrekt geen geloof kan worden gehecht.

2.2.7.1. Betreffende het niet precies kunnen situeren in de tijd van het ogenblik waarop haar problemen een aanvang namen, meer in het bijzonder de avond dat zij en haar echtgenoot getuigen waren van de mishandeling door de politie van een onbekende, betoogt verzoekende partij dat *“de problemen begonnen in de maand december 2011”* en dat *“nadien alles in een stroomversnelling is gekomen waarbij zij, die normaal wel een goed geheugen heeft, zoveel andere bekommernissen had dan het memoriseren van data.”*

2.2.7.2. De Raad oordeelt dat het verweer van verzoekende partij, meer in het bijzonder dat andere beslommeringen haar niet in staat stelden data te memoriseren, uitermate ongerijmd is met de vaststelling dat zij de data van de tweede inval in haar gezinswoning, van het ogenblik van vertrek uit haar thuisland en van het ogenblik van aankomst in België probleemloos kan weergeven. De vaststelling dat verzoekende partij het getuigen zijn van de voormelde mishandeling van een onbekende door de politie, gevolgd door de onmiddellijke inval in haar huis en de zware mishandeling van haar echtgenoot, die een dermate ingrijpend geheel van gebeurtenissen uitmaken dat zij geacht worden in het geheugen te zijn gegrift, niet precies kan dateren is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

2.2.8.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij zich niet informeerde over de moord op de onbekende man werpt verzoekende partij tegen dat teveel interesse tonen in deze gebeurtenissen door bij burens te informeren en door contact op te nemen met redacties van kranten, televisie en andere media, de veiligheid van haar gezin hoe dan ook in het gedrang zou brengen. Men kan van haar niet verwachten hieromtrent risico's te nemen, aldus verzoekende partij. Verder betoogt verzoekende partij dat het eveneens evident is dat zij niet bij de moordenaars is gaan informeren of de politie tegen hen een onderzoek heeft ingesteld.

2.2.8.2. Voor wat betreft voormeld verweer wijst de Raad naar de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Het is echter opvallend dat u niet bleek te weten of er nog in andere media (bijvoorbeeld in de kranten) verslag was uitgebracht over deze moord. U wist niet of er in de dagen na de moord nog meer nieuws in de media was verschenen. U zei dat jullie de berichtgeving in media verder niet meer hadden opgevolgd (CGVS, p. 15). Indien u en uw echtgenoot effectief getuige zouden zijn geweest van een moord en indien jullie effectief om deze reden problemen zouden hebben gekregen, dan lijkt het echter weinig aannemelijk dat jullie geen enkele moeite zouden hebben gedaan om deze zaak verder op te volgen in

de media. Ook toen u werd gevraagd of er na uw vertrek uit Kazachstan in december 2011 eventueel nog nieuwe ontwikkelingen waren geweest deze zaak, moest u het antwoord schuldig blijven. U kon niet zeggen of de politie nog een onderzoek had geopend naar aanleiding van deze moord. U wist ook niet of er eventueel nog nieuwe berichten in de media waren verschenen. U zei dat uw man misschien meer wist over deze dingen, maar dat u hiervan niet op de hoogte was. Toen u echter werd gevraagd of uw man nog moeite had gedaan om deze zaak actief op te volgen tijdens zijn verdere verblijf in Kazachstan, bleek dat u dit eigenlijk niet zeker wist (CGVS, p. 19)."

Door verwerende partij wordt derhalve niet het verwijt gemaakt geen buurtonderzoek te hebben gedaan, de daders er niet zelf te hebben op aangesproken of tal van mediaredacties niet te hebben gecontacteerd, doch wordt enkel vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat wanneer de televisie bericht over een moord waarvan verzoekende partij en haar echtgenoot het vermoeden hebben hiervan ooggetuigen te zijn geweest, zij niet verder op passieve wijze de mediaberichtgeving zouden hebben nagetrokken door het bekijken en beluisteren van televisie en radio en het doornemen van de in de betreffende periode verschenen geschreven pers teneinde deze zaak verder op te volgen en hun persoonlijk risico beter in te schatten. Een dermate onverschilligheid en desinteresse met betrekking tot het meest wezenlijke element in het voorgehouden asielrelaas verhindert aan dit relaas enig geloof te hechten.

2.2.9.1. Betreffende de onwetendheid van verzoekende partij omtrent de problemen die haar echtgenoot ondervond in Kazachstan na haar vertrek geeft verzoekende partij toe dat zij inderdaad vanuit België telefonisch contact heeft gehad met haar echtgenoot, doch dat haar vragen naar meer informatie door hem pertinent werden genegeerd. Het behoort immers tot hun cultuur dat mannen zelf zorg dragen voor de financiële en economische situatie en vooral de veiligheid van hun gezin zonder hun vrouw en kinderen hier maar enigszins in te betrekken, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij voegt eraan toe dat haar echtgenoot inmiddels Kazachstan heeft verlaten en ondergedoken leeft in Rusland. Daar zij niet weet waar hij zich precies bevindt, kan zij met hem geen contact opnemen.

2.2.9.2. De Raad oordeelt dat het verweer van verzoekende partij dat zij heden geen contact heeft of kan hebben met haar echtgenoot geen afbreuk doet aan de vaststelling dat op het ogenblik dat zij wel telefonisch contact met hem had toen hij zich nog in Kazachstan bevond zij zich duidelijk niet heeft geïnformeerd naar de actuele situatie en de problemen waarin haar echtgenoot zich bevond. De verschoningsgrond van verzoekende partij dat haar echtgenoot haar vragen naar meer informatie negeerde en dit vanuit een culturele ingesteldheid, meer in het bijzonder dat Oeigoerse mannen de gewoonte hebben zelf zorg te dragen voor de veiligheid van hun gezin zonder hun echtgenote daarin te betrekken, is ongerijmd aan het gegeven dat juist het welslagen van de asielaanvraag – die verzoekende partij onmiddellijk bij haar aankomst in België heeft ingediend en waarvan haar echtgenoot dan ook bij deze telefonisch contacten op de hoogte was en waarbij de meest recente en actuele informatie juist de ernst van de situatie en de noodzaak aan internationale bescherming nog beter kan duiden – de bescherming van zijn gezin impliceert, wat duidelijk een belangrijke doelstelling is voor elke Oeigoerse man. Het is volstrekt niet geloofwaardig dat culturele attitudes het welslagen van een asielaanvraag en de beoogde internationale bescherming van het gezin zouden hypothekeren.

2.2.10.1. Verzoekende partij argumenteert dat het niet verwonderlijk is dat zij geen krantenknipsels of andere mediaberichten kan voorleggen omtrent de vermoorde man. Na de mishandeling van haar echtgenoot, de dreiging te worden verkracht en hen te vermoorden, durfde verzoekende partij niet openlijk interesse tonen in de moord. Vandaar het gebrek aan bewijsstukken, aldus verzoekende partij.

2.2.10.2. Vooreerst wijst de Raad naar wat reeds onder punt 2.2.8.2. werd gesteld. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe het persoonlijk lezen van kranten en het uitknippen van artikels gelijk staat aan het "openlijk" betonen van een interesse voor een moord. Voormeld verweer kan derhalve door de Raad niet worden gevolgd.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT